

2014. április 1. – kedd

Máté evangéliuma 5,7: Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.

Az ember alapvetően nem irgalmas, noha szereti ezt gondolni önmagáról. Elég, ha megfigyelünk kisgyermeket játék közben. Ha valaki megharagszik, esetleg elveszik a játékát, irgalmatlanul fejbe is vágja játszótársát, nem ismeri a könyörületet. Az irgalom szót elég ritkán használjuk, egyházon kívül sokszor csak sajnálatnak nevezik, mert úgy gondolja az emberek jó része, hogy nem más az irgalom, mint valakit megszánni, s szánalomból esetleg elengedni egy kis tartozást, vagy nyújtani némi segítséget. Ahogyan az ige mondja, minden jó adomány Istentől jön, ugyanígy minden jóra való képesség is az Ő ajándéka, nem a magunk tulajdonsága. Az tud irgalmas lenni, aki megismerte és elfogadta Isten irgalmát. S hogy mit is jelent a valódi irgalom? A Biblia eredeti nyelveit ismerők szerint mérhetetlenül többet, mint némi sajnálkozást. Azt mondják, az irgalom szó az anyaméh szóból ered, és a könyörület, valamint a szeretet szóval rokon értelmű. Azaz Isten irgalma azt jelenti, hogy mi olyan szeretettel vagyunk körülvéve, olyan biztonságban érezhetjük magunkat, mint ahogyan az anya körülveszi önmagával még meg nem született gyermekét. Minden gondolata körülötte forog, minden tetteivel gyermekére is gondol, annak javát keresi. Nem azért vigyáz egészségére, táplálkozására, mert sajnálja a kis csöppséget a szíve alatt, hanem azért, mert szereti, s arra törekszik, hogy egészségesen szülessen meg. Ezek alapján a mai ige szorosán hozzá tartozik a felebarát szeretetéhez, akit Jézus szerint úgy kell szeressünk, mint önmagunkat. Akkor leszek irgalmas, ha a másik ember javát akarom és teszek is érte. Erre csak Isten képes, de Ő általunk, emberek által is képes irgalmasnak lenni. URam, irgalmazz!

2014. április 2. – szerda

Máté evangéliuma 18,15: Ha vétkezik atyádfia, menj el hozzá, intsd meg négyszemközt: ha hallgat rád, megnyerted atyádfiát.

Ez az egyik olyan jézusi intés, melyet szinte egyáltalán nem tartunk be. S már ebben a mondatban is két mentegetőzés található. Az első az, hogy egyike azoknak az elvárásoknak, amit nem követünk, azaz nem az egyetlen, van más is, ezzel az engedetlenség súlyát szeretnék megosztani, másrészt többes számba fogalmaztam, azaz nem vagyok egyedül, mások is így vannak ezzel, nem lehet olyan nagy a bűnöm. Sőt, ennél sokkal tovább megyünk a magyarázkodásokkal. Említeni szoktuk, hogy ma más az élet, a világ, mint Jézus korában, de akár párévtizede is egészen másként történt az intés. Ma nem szabad senkit még csak megdorgálni sem, komoly bajok származhatnak abból. Aztán, hogy személyes felelősségünket tovább csökkentsük, létrehoztunk bizottságokat, legyen az fegyelmi, etikai, erkölcsi, vagy bárhogyan is nevezett fórum, ott kell megvizsgálni a vétket, hivatalosan foglalkozzanak és szakszerűen a felelősség megállapításával. A gondolat sokáig folytatható, az ige azonban nem kerülhető ki. Személyesen megvallom az Úrnak, úgy látom, saját életemben nem engedelmeskedtem szinte egyáltalán ennek az igének, nagyon nehezemre esik bárkinek szemébe mondani vétket. Jól tudom, hogy a gerenda a magam szemében van, de ezzel is sokszor csak magyarázkodom. Arra kérem ma URamat, adjon nagyobb szeretetet szívembe embertársaim iránt, hiszen az ÚR akarata szerinti intés szeretetből fakad, és abból a vágyból, mely nem akarja hagyni a bűnöst tovább távolodni Istentől, hanem az ő érdekében figyelmezteti, hogy nem jó úton halad, de azt is hirdeti, hogy van másik út, Isten felé. S tegyen

Istenem engem is nyitottá, hogy elfogadjam a figyelmeztetést, sértődés helyett elhagyjam a helytelen dolgokat, s mindenben az ÚR akarata szerint igyekezzek élni.

2014. április 3. – csütörtök

Lukács evangéliuma 14,13-14: Hanem ha vendégséget rendezel, szegényeket, nyomorékokat, sántákat, vakokat hívjál meg, és boldog leszel, mert nincs miből viszonzniuk. Te pedig viszonzásban részesülsz majd az igazak feltámadásakor.

Nem hallottam és magam sem szerveztem soha ilyen vendégséget. Amiről tudok az, hogy vannak alapítványok és vannak nyitott szívű emberek, akik őszinte szeretetből foglalkoznak a szegényekkel, rászorulókkal. A magam életében pedig a legtöbb, amit tettem, az is szinte semmi, említésre sem méltó, hiszen nagy ritkán történik meg, hogy egy koldulónak felkínáljak egy szelet kenyeret. Ilyet viszont, amit az ige ír, még nem hallottam a mai világban. Ma inkább az a gyakorlat, hogy minden csak kölcsön, meghívnak és visszahívom, ajándékoznak és ajándékozok, sokszor még az arányokra is nagy figyelmet fordítva. Ha vendégséget rendez valaki, akkor nem idegeneket, s nem is szegényeket hív, hanem barátait, rokonait, s azokat, akikkel együtt jól érzi magát. Hiszem, nincs Isten akarata ellenére az, ha együtt vagyunk barátainkkal, nem mondja azt Jézus, hogy kizárólag a szegényeknek kell vendégséget szerezni. Sokkal inkább azt értem az igéből, hogy ne csak magunkra gondoljunk, az egyik ne zárja ki a másikat, legyünk együtt barátainkkal alkalmanként, de ne feledkezzünk meg azokról sem, akikkel jót tehetünk. És talán jó lenne megfontolni azt is, hogy ne számításból, viszonzás reményében szervezzünk bármit, hanem akár a rászorulóknak, akár a nem-rászorulóknak rendezünk együttlétet, tegyük azt hátsó gondolatok, számítgatások nélkül. Mutassa meg az ÚR, mikor, kivel cselekedhetünk jót, mikor és hogyan engedelmeskedhetünk ebben is URunk tanításának.

2014. április 4. – péntek

A zsoltárok könyve 12,6: Most már fölkelek - mondja az Úr - a nyomorultak elnyomása, a szegények sóhajtása miatt, és szabadulást adok az arra vágyódóknak.

De szeretnénk tudni, vagy még inkább, mennyire szeretné minden ember, ha beleszólása lehetne abba, hogy mikor legyen ez a „most”. Nem kételkedünk abban, hogy Isten mindent lát, ismer, tud, ő ismeri a nyomorultak, szegények szenvedését, minden embernek kereszthordozását. Afelől is bizonyosak vagyunk, hogy az ÚR nem nézi közömbösen az övéinek szenvedését, hanem Ő segítséget, szabadulást készít számukra, erre Neki hatalma is van, és szeretete, irgalma erre indítja mindenható Istenünket. Legtöbben abban is hiszünk, hogy Isten megfelelő céllal engedi a szenvedést életünkben, a szabadulást pedig a leghasznosabb időben és módon fogja elhozni. Ez az elméleti tudás azonban még mindig kevésnek bizonyul időnként, ha szenvedésben, nyomorúságban néha úgy érezzük, tűrőképességünk határához értünk. A Bibliában van több olyan példa, mikor a szenvedő ember vagy közösség sürgeti Isten beavatkozását, kéri, hogy ne halogassa a megígért segítséget. Milyen örömet jelenthetett ezekben a helyzetekben Isten emberinek hallani az üzenetet: eljött az idő, Isten most fog hatalmasan cselekedni, elérkezett az ÚR cselekvésének ideje. Mennyei Atyánk, nem kételkedünk abban, hogy Te valóban a mi időnkben is hatalmas szabadulást, segítséget készítesz gyermekeid számára. Add, URunk, hogy hittel, reménységgel

és türelemmel várjuk a Te cselekvésed legalkalmasabb idejét, s kérünk, URunk, add nekünk hamar megtapasztalni, hogy eljött az idő, „most” indulsz érettünk cselekedni.

2014. április 5. – szombat

Jeremiás próféta könyve 31,25: Felüdítem a fáradt lelket, és megelégiték minden elcsüggedt lelket.

Igen, Atyám, ámen, URam, ámen. Fáradt vagyok lelkemben, s jól tudom, sokan vannak, akiknek több okuk van lelkileg fáradtnak lenni. Üdíts fel őket, s ne feledkezz meg rólam sem, Atyám. Néha kis apróság is elég ahhoz, hogy elcsüggedjek, kicsinyhitűségem miatt van ez, tudom, máskor komoly megpróbáltatások és emberileg kilátástalannak tűnő helyzetek miatt csügged el bennem az én lelkem. Jól tudom, sokan vannak, akiknek sorsa mérhetetlenül mostohább az enyémnél. Elégítsd meg, URam, az ő lelküket, munkálkodj Szent Lelked által, kérlek, az én csüggedt lelkem megelégitéséért is. Tudom, Atyám, hogy mindezt sokszor megcselekedted gyermekeid életében, tapasztaltam, URam, hogy rajtam, érdemtelen szolgálodon is sokszor könyörültél már. Hálát adok minden kegyelmedért, s kérlek, munkálkodj ismételen fáradt, elcsüggedt lelkű szolgálid felemeléséért. Hiszem, Atyám, hogy Te küldted prófétádat népedhez, ezzel az üzenettel, s amikor ők meghallották, hogy mindenható Uruk felüdít, megelégit, munkálkodik, reménységgel várták és örömmel fogadták mindazt, amit érettük, velük cselekedtél. Hinni szeretném, Atyám, hogy ma sem véletlenül adtad nekünk ezt a üzenetet, tégy bizonyossá minket, ami gyermekeidet is afelől, hogy ma érettünk cselekszel ilyen nagy irgalommal, csodálatos hatalommal. Adj a mi életünkben is reménységet, örömet, tégy nyitottá minket Lelked munkájának befogadására. A Te Szavadra ma élő hittel szeretnénk mondani: Igen, Atyám, ámen, úgy legyen.

2014. április 6. – vasárnap

A példabeszédek könyve 21,3: Az igaz és törvényes cselekvést többre becsüli az Úr, mint az áldozatot.

Az Úr az igaz és törvényes cselekvést becsüli többre az áldozatnál, mi pedig szívesebben áldozunk, mintsem ilyen tetteket cselekedjünk. Izráel népe is így volt ezzel, emiatt figyelmeztette őket ismételen az Úr a próféták által. Nem csak arról van szó, hogy az áldozatokat és a vallásos szertartásokat üres szívvel cselekedték, hiszen törvényes tetteket is lehet kényszerből, kedvtelenül tenni. Mindkét esetben azonban lehet igazán, őszintén, meggyőződésből cselekedni, s így is igaz, hogy az ÚR az igaz cselekvést helyezi első helyre. Sokan ma is úgy gondolkoznak, hogy Istennek valamit fel kell mutatni, valahogyan meg kell szolgálni az Ő gondviselését, segítségét, ezért jönnek el időnként templomba, vagy, főleg bajok idején, eszükbe jut, hogy valakivel jót tegyenek, imádkozzanak, igyekezzenek valamivel szolgálni az Úrnak. Ez nekik áldozatot jelent, vallásos cselekvést, amit fáradsággal igyekeznek véghez vinni, időt, ha kell, pénzt szánva ezekre. Márpedig Isten nem szertartást szeretne, hanem igaz és törvényes cselekvést, talán szabad ezt ma így mondani, hogy Isten igaz keresztyénséget, krisztusi életet vár az övéitől. A kettő azonban nem zárja ki egymást, igyekszem ilyen életet élni, ilyen tetteket véghez vinni, de nem hanyagolom el azokat a szertartásokat sem, melyek hitemben megerősítenek, és főleg, melyek által közösségben is magasztalhatom az ÚR szent Nevét.

2014. április 7. – hétfő

János evangéliuma 15,16: Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendeltelek titeket arra, hogy elmenjeteK és gyümölcsöt teremjeteK, és gyümölcsötök megmaradjon.

Jézus tizenkét tanítványának mondja, hogy nem azért követik a Mestert, mert ezt ők döntötték el, hanem azért, mert Jézus hívta el őket. A tanítványok esetében ezt le is írják az evangéliumok, hogyan ment oda az ÚR a halászokhoz, a vámszedőhöz, és szólította meg azokat. Nyilván, a hívást ők el is fogadták, Jézus követésével választottak az Ő kiválasztására és elhívására. A Szentírás tanítása alapján ezt a gondolatot alkalmazhatjuk mind a mai napig az Isten gyermekeire, Jézus követőire, akik nem a magunk döntése alapján vagyunk, akik vagyunk, hanem az ÚR hívása miatt lettünk az övéi. Aki ezt felismeri és megérti, sok következtetést vonhat le, kezdve attól, hogy miért nem keresik Isten a bűnösök, egészen a szívből jövő hálaadásig Isten elhívásáért. Az ÚR azt is hozzá teszi igénkben, hogy az Ő elhívásának célja van, mégpedig a gyümölcstermés. Tudjuk, azt jelenti a gyümölcstermés, hogy mindaz, amit az Úr tett velünk és az, amit Ő ajándékozott mindnyájunk életében, az a mi életünk, szolgálatunk által tovább kell jusson embertársaink felé. Helytelen tehát az olyan gondolkodás, mely sajnos eléggé elterjedt, s azt tartja, hogy ha jót teszek, akkor Isten majd szeret, elfogad, s ha az Övé leszek, ez pedig a végső cél, utána semmi dolgom többé, vár rám a gondtalan élet és a jövő dicsőség. Jézus Krisztus azt tanítja, hogy a sorrend az, hogy Isten elhívott, mert szeret, mi elfogadtuk hívását és gyermekei lettünk. Ekkor felismertük, milyen sok jót tett velünk Isten, és azt is, hogy milyen nagy és szép feladata gyermekének lenni, s hálából úgy élünk, ahogyan azt Ő akarja, ezzel az életmóddal, beszédünkkel, tetteinkkel, magatartásunkkal Őt képviseljük, Őt magasztaljuk, s az Ő Lelkének erejével Őt szolgáljuk, amikor embertársaink felé továbbadjuk az Ő ajándékait. Adj, URunk ma is gyümölcsöző keresztyén életet.

2014. április 8. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 66,10: ÖrüljeteK Jeruzsálemmel! VigadjateK vele mindnyájan, akik szeretiteK! Szívből örüljeteK vele mind, akik gyászoltátok!

Rohanó világunk egyik nagy nyomorúsága, hogy elfelejtettünk örvendezni. Fiatalok jönnek haza ünnepek alkalmával városról, s nem találják a helyüket még a régi barátok társaságában sem. Mégis, mivel ünnep van, és haza jöttek, találkoztak, örvendezni kellene, s ennek más módját nem ismerik, mint italt fogyasztani, anélkül elképzeltetlen bármilyen mai együttlét. Nem tudunk örvendezni még akkor sem, amikor valami sikerül, valamilyen áldásban van részünk, mert a sok fáradság, rohanás, aggodás után nincs már erőnk az örömrre. Nem tudunk örvendezni másoknak, mások sikerének, túl önző lett a világ, s benne sokszor mi is, s ahogyan azt mondjuk, hogy semmi közünk a mások nyomorúságához, ugyanúgy sokszor semmi közünk a másik öröméhez. Az öröm, ugyanúgy, ahogy a szeretet, osztódás által szaporodik. Induljunk el ma ezen az úton, örömrünket osszuk meg másokkal is, és mások örömében szívesen vegyünk részt. Bizonyára szoktunk imádkozni azokért, akik betegek, nyomorúság érte életüket. Ma adjunk hálát azokért, akiket megsegített Isten. Köszönjük meg Isten jóságát, áldását ne csak a magunk életében, hanem a mások életében is. Ismertesse meg az ÚR ma

velünk azt az igazi, Tőle származó örömet, melyben együtt örvendeznek az atyafiak, Isten mindnyájuk életében kiárasztott áldásaiért.

2014. április 9. – szerda

Náhum próféta könyve 1,3: Türelmes az Úr, de nagy a hatalma; nem hagy az Úr büntetés nélkül.

Annak, akinek nincs hatalma, sokszor kell túrni, szenvedni, mivel nem tud változtatni a szenvedését kiváltó dolgokon. Sajnos, ezt mindennapi életünkben gyakran tapasztalhatjuk. Valakinek hosszasan kellett várakozni egy hivatalban, mivel az, aki az iratait kellett iktassa, hosszasan beszélgetett családtagjaival telefonon, az otthoni mindenféle tevékenységet akkor szervezte. Beletörődéssel vártak többen is a személyes ügyek szervezésének végére, egymás között mondogatva, hogy nincs mit tenni, ez van, ha tetszik, ha nem, túrni kell. Akinek viszont hatalma van, az nem szokott túrni, csak akkor, amikor ezzel valamilyen célt szeretne elérni. Ha jóindulatú az, akinek hatalma van, akkor türelmének nemes célja szokott lenni. Megvárja, hogy a legmegfelelőbb időben a legmegfelelőbb módon vessen véget valaminek, s nem a maga javát keresi, hanem túrni is tud, ha azzal nemes célt érhet el. Az Újszövetségben olvassuk, hogy Isten hosszan tűr, érettünk, mert ha nem tűrne tovább, sokunknak lenne a kárhozát osztályrészünk, de az ÚR még mindig várakozik arra, hogy meghalljuk és elfogadjuk az Ő hívását. Ő nem hagyja a bűnt büntetés nélkül, de szent Fiát büntette meg vétkeinkért, mi pedig elfogadhatjuk mindazt, amit Fia szerzett számunkra szenvedése, majd feltámadása által. URam, oly sokáig kellett túrnöd miattam és érettem, s tudom, mióta megváltott gyermekek vagyok, azóta is sokszor megbántottalak. Köszönöm kegyelmed, hosszútűrése, nem akarlak többé bántani, nem szeretném, hogy sokat kelljen még túrnöd miattam, segíts, hogy egyre inkább akaratod szerint éljek.

2014. április 10. – csütörtök

A zsoltárok könyve 105,8: Örökké emlékezik szövetségére, az ezer nemzedéknek parancsolt ígére.

Mennyire jó, hogy Isten nem olyan, mint mi, emberek, Szavára, ígéretére mindig lehet számítani. Időnként eszembe jut, mit ígértem magamnak, néha másoknak, és nem tudtam teljesíteni, vagy egyszerűen egy idő után megfeledkeztem arról. Néha hosszú percekig töltöttem azzal, hogy bosszankodva vártam valakire, aki megfeledkezett ígéretéről, máskor komolyabb következményei is voltak annak, hogy valaki nem tartotta be adott szavát. Aki olyan családba született, ahol a szülők szavatartó emberek voltak, nehezen tudja megérteni, amikor azzal kell szembesülni, legtöbbször már gyermekkorában, hogy másoknak milyen kicsiny értékű az adott szó. Isten emlékszik adott Szavára, betartja azt, de arra is emlékezik az ÚR, hogy Ő mit kért, mit parancsolt annak a népnek, mely szövetségre lépett Vele. Ezt jelenti a szövetség komolyan vétele, tartom a szavam, de számítok arra, hogy szövetséges társam is tartja a szavát. Igaz ez mireánk? Tudunk kérni Istentől, emlegetjük gyakran, hogy Ő megígérte a segítséget, a szabadítást, az áldást. Ilyenkor emlékszünk-e arra, hogy Isten az Ő Szavát, ígéretét népének ajándékozta, akikkel szövetséget kötött. Isten népe mi vagyunk, akik Krisztusban lettünk az Ő gyermekei, megváltottak, akik valahányszor az Úrral kötött szövetség jegyét magunkhoz vesszük, ismételten elkötelezzük magunkat arra, hogy életünket

Neki szenteljük. Isten ígéletén nem változtat az idő múlása, de a mi ígéreteinket sem tompítja az idő, vagy a feledésre való hajlamunk. Azért imádkozom, hogy az ÚR juttassa eszembe, mennyi mindent ígértem Neki, embertársaimnak, s ne legyek felületes, vagy könnyelmű ígéreteim teljesítésében. Az Isten ígéreteiért pedig mi más tehetnék, mint hálát adok Neki, s igyekszem egyre jobban megismerni, elfogadni minden Szavát.

2014. április 11. – péntek

A krónikák második könyve 18,13: De Míkájehú így felelt: Az élő Úrra esküszöm, hogy csak azt fogom mondani, amit az én Istenem mond.

Kiváltságos helyzetben voltak Isten emberei a bibliai korban. A próféták hallották Isten szavát, egyértelmű, tiszta beszédét, melyben Isten adott helyzetekben pontosan elmondta népének, mit kell cselekednie, vagy azt, hogy maga Isten mit fog tenni a népért. Néha azon gondolkodom, milyen jó lenne ma is így érteni Isten akaratát, hiszen sajnós, ma ahányan olvassuk az ígét, szinte annyi féleképpen értelmezzük. Aztán megpróbáltam megfordítani a helyzetet, képzeletemben. A próféták szavát hallotta talán párszáz ember, a törzsek vezetői. Ők hazamentek, s elmondták Isten akaratát a népnek. Megtörténhetett, hogy nem emlékeztek pontosan, szó szerint az üzenetre. Megtörténhetett, hogy idő múlásával már nem tudtak mindenre emlékezni, és az is nagy kérdés volt, hogy akik még tovább adják Isten Szavát, pontosan mondják-e. Elképzelhető, hogy azt is megfogalmazhatta az akkor élő emberek közül valaki, hogy milyen jó lenne Isten üzenetét leírni, elképzelhetetlenül nagy áldás lenne, ha bármikor el lehetne azt olvasni, pontosan lehetne idézni, de ez még álomnak is túlzás volt abban a korban. Ma viszont a Biblia mindenkinek hozzáférhető, Isten Szavát éjjel és nappal, bármely órában kezünkbe vehetjük. Bizonyára Isten ma is szólni szeretne hozzánk, áldását szeretné adni a Neki engedelmeskedő gyermekeinek. Az Ő Lelke munkálkodjon szívünkben, hogy készek legyünk az Ő ígétjét befogadni, annak engedelmeskedni.

2014. április 12. – szombat

Pál levele az efézusiakhoz 4,26: Ha haragusztok is, ne vétkezzetek": a nap ne menjen le a ti haragotokkal.

Nemrég mondta valaki, hogy heves összeszólalkozása volt egyik szomszédjával, de nem lett komolyabb következménye nézeteltérésüknek, mert eszébe jutott ez az ige, s nem tarthatta a haragot másnap is. Jó, de nem elég, volt a gondolatom erre a beszámolóra. Jó az, ha valakinek eszébe jut egy ige, hasznos az, ha nem azon gondolkodik esetleg egész éjjel, hogy másnap hogyan is álljon bosszút, mégis, talán mindez nem elég. Azért nem elég, mert az ígét akarta szó szerint alkalmazni, de szívében semmi nem változott, továbbra is a maga igazát tartotta, nem tekintette testvérének a másik embert, s csak külsőleg bocsátott meg neki. Amikor az ÚR tanít minket, nem a látszat az Ő célja, hiszen épp a képmutatásért bírálta korának vallásos vezetőit. Ha Megváltónk azt mondja, hogy ne menjen le a nap haragunkkal, bizonyára nem azt kívánta követőitől csupán, hogy szavaikkal hirdessék, szent a béke, de szívükben sokáig megtartsák sérelmeiket. Nem jézusi az a magatartás, amikor kinyilvánítom hangos szóval, hogy nem haragszom többé, de ne várja el senki tőlem, hogy jót mondjak, vagy jót tegyek azzal, aki felé legnagyobb szívességgel elengedtem az egyébként jogos bosszút. Ehhez már nem elég az emberi akarat, szükségünk van az ÚR segítségére. Az Ő Lelke jöjjön életünkbe,

töltse be szívünket, hogy ne legyen bennünk harag, neheztelés, hosszasan őrzött indulat, hanem a jézusi indulattal tudjunk viszonyulni minden ember felé, a megbocsátás, áldozatvállaló szeretet növekedjen bennünk, kiszorítva szívünkből mindent, amin nem Isten akarata életünkben.

2014. április 13. – virágvasárnap

Máté evangéliuma 21,9: Az előtte és utána menő sokaság pedig ezt kiáltotta: "Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban."

Hozsánnát kiáltott a Jézus előtt menő sokaság. Ők voltak a hírnökök, akik Jézus előtt menve, bizonyára örömteli arccal kiáltották a hozsánnát. Örvendeztetek jeruzsálemiek, mert itt jön a Király, a megígért Messiás, mi vagyunk az Ő hírnökei, akik előtte járunk, s felhívjuk a figyelmeteket, hogy fogadjátok Őt. Gyertek ti is a Király elé, kapcsolódjatok be a Messiást magasztalók közösségébe, tartsatok velünk. Hozsánnát kiáltott a Jézus után menők sokasága is, dicsérték az URat, akit követtek, kísérték ebben a diadalmenetben, a szent város és Isten temploma felé. Jézus követőiként arra megyünk, ahova Ő vezet, és örömmel magasztaljuk a mi hű Pásztorunkat, Vezetőnket, akihez tartozunk. Jézus előtt, és Ő utána egyaránt azok vannak, akik Őt hirdetik, Őt magasztalják. Virágvasárnap Jézust elől és hátul körülzárja a sokaság, akik hozsánnával magasztalják Őt. Mindegy, hogy valaki hol van ebben a tömegben, előtte, mögötte, esetleg mellette, mert ez a sokaság egyetlen közösséggé lesz azáltal, hogy ugyanazt teszik mindnyájan, Jézust dicsőítik. Bárhol ülhetsz a templomban, de bárhova sorolhatnak akár egyházi, akár társadalmi, vagy bármilyen más listán, lehetsz vezető, vagy állhatsz a sor végén, ha ehhez a közösséghez tartozol, akkor az Övé vagy. Jézussal járok virágvasárnap, Jézussal maradok Nagypénteken, Vele együtt enyém a feltámadás diadala, Vele leszek Atyám házában, mindezért: Hozsánna! Áldott az ÚR!

2014. április 14. – hétfő

Lukács evangéliuma 19,45-46: Azután bement a templomba, és kezdte kiűzni az árusokat, ezt mondva nekik: „Meg van írva: És az én házam imádság háza legyen, ti pedig rablók barlangjává tettétek.”

A rablók, gaztetteik végrehajtása után valamilyen csendes helyet kerestek, abban a korban általában barlangot, ahol megpihentek, elrejtették a rablott holmit egy időre, majd „becsületes emberekként” tértek vissza az emberek közé, mintha minden a legnagyobb rendben lett volna az életükben. Jézus azt mondja a templom udvarán kereskedő árusoknak és pénzváltóknak, hogy Isten házát ilyen helyé tették. Az emberek megbántják Istent, egymást, aztán megvan a tisztulás útja, mégpedig a mózesi törvényes előírások betartásával. Eljönnek a templomba, ott helyben lehet mindent „intézni”. Beváltják a pénzt, megvásárolják az állatot, bemutatják az áldozatot, s megtisztulva mehetnek tovább. Semmi szív, semmi lélek, még csak egy kis szomorúság sem szükséges. Ma sem pénzváltók, sem galambárusok nincsenek templomainkban, mégis, kimondatlanul, de Isten házához időnként mi is hasonlóan viszonyulunk. Odamenekülünk megnyugodni, lelkileg elcsendesedni, és úgy akarunk onnan tovább menni, mint akiknek életében minden a legnagyobb rendben van. De elmarad a bűnbánat, Isten színe előtt való őszinte megállás, elég nekünk, ha bizonyos szertartásokat elvégzünk, elég az, hogy egyáltalán eljöttünk a templomba, megtettük kötelességünk. Jézus

féltő szeretettel hirdeti ma is: Isten háza az imádság háza. Nagypénteken, húsvétkor, minden alkalommal legyen a templom az imádság, az Istennel való közösség háza.

2014. április 15. – kedd

Apostolok cselekedetei 14,17: Nem hagyta magát bizonyág nélkül, mert jótévők volt, a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket; bőven adott nektek eledelt és szívbeli örömet.

Kicsit egyszerűsítve, kicsit általánosítva azt mondom, hogy legtöbb ember az életet következőképpen látja: valahogy anyagi javakhoz szükséges jutni, ahhoz, hogy azzal megszerezzük azt, amitől boldog lesz az életünk. Azért legtöbben ezt még mindig becsületes munkával akarják elérni, nem is ezzel van gond, hanem azzal, hogy az emberek nagy többsége meg van afelől győződve, hogy tudja, mitől lesz boldog, teljes az élete, s ehhez akar elégséges anyagi alapot. Egyszerűbben, azért van szükségünk pénzre, hogy azzal megvegyük azt, amitől boldogok leszünk. Hogy mitől is gondolja az ember, hogy boldog lesz, néhány szóval elmondható a nagy többség elképzelése: finom ételek, jó italok, jó zene, szórakozás, sok pihenés, esetleg kirándulás, egy jó könyv, vagy jó társaság. Ha a mai igére alkalmazzuk ezt a gondolatsort, talán mi így fogalmaztuk volna a zsoltárverset: Isten az, aki jótévőnk, esőt és termést ad, bőven ad eledelt, mi pedig mindezt arra használjuk, hogy örvendezhessünk, boldogok legyünk. De nem engedi maga az Írás, hogy még egy jótát is megváltottassunk, ezért a magunk fogalmazása szerint ige nem ige, csak emberi elképzelés. De az a gondolat sem ige, és nem is egyezik a Szentírás tanításával, mely szerint Isten kirendeli a földieket, mi pedig tudjuk, hogy mit tegyünk vele, hogy örömünk legyen. Az ige szerint az esőt is, de a szívbeli örömet is Isten adja! Kell hozzá egy kis bátorság, hogy ezt végiggondoljuk. De érdemes. Szánjunk erre kis időt, utána pedig arra is, hogy ne csak felfedezzük a nagy különbséget az emberi és az Isten által ajándékozott öröm között, hanem azt is gondoljuk át, mi következik ebből saját életünkben.

2014. április 16. – szerda

János evangéliuma 8,12: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.

Napjainkban eléggé elterjedt a megvilágosodás keresése, teszik ezt sokan sokféle utat követve, ritkán gondolva arra, hogy lehetnek nem kívánt következményei egyes próbálkozásoknak. Nem elég az embernek a tudomány, s nem akar sokszor élni a bibliai hit lehetőségével, hanem másfelé keresi a megvilágosodást. Egyesek aztán egy idő után úgy gondolják, hogy ők megvilágosítottak, s másoknál bölcsőbbek lettek, ismernek titkos szertartásokat, módszereket, ismerik a fizikai világon túli lényeket, törvényeket, használják egy másféle világ erőit, lehetőségeit. Mindezt úgy, hogy mindennek semmi köze Istenhez, Jézus Krisztushoz, Bibliához, ők más helyen találják meg azt, amit világosságnak gondolnak és neveznek. Isten igéje ezt nem világosságnak hívja, hanem az ellenség szemfényvesztő módszerének, amivel Isten gyermekei nem kívánnak élni, de még találkozni sem. Sok mai csoport, szervezet még nevében is hordja a világosság szót, megvilágosodottaknak, világosság hirdetőinek, gyermekeinek nevezik magukat, és még sok más ehhez hasonló névvel próbálják elhitetni, hogy ők kicsodák. Mi tudjuk: a világ világossága egyedül Megváltónk, Jézus Krisztus. Ő ad

nekünk értelmet, bölcsességet, világosságot mindannak megértésére, meglátására, amire igazán szükségünk van. Minden más forrásból származó bölcsesség, tudás, titkos, rejtett, bármilyen tanítás számunkra sötétséget jelent, nem kívánjuk azokat sem ismerni, sem követni. Az ÚR a mi pásztorkunk, egyedül az Ő hangját követjük, Vele mindig Isten világosságában maradunk. Világosítsa meg ma is az ÚR az Ő arcát rajtunk.

2014. április 17. – csütörtök

János evangéliuma 16,33: Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságotok van, de biztatok: én legyőztem a világot.

Hálásak vagyunk Jézusnak a kijelentésért, hogy ő nem csak a tizenkét tanítványát tanította, hanem Szava örök, ma is erősít, vigasztal, utjainkat megvilágosítja. Az Ő szavának elfogadása által békességet nyerünk, olyat, amihez hasonló sincs Nélküle, bárhol, bárhogy is keresnénk a földi világban. Hiszen egyedül Jézus rendelkezik azzal a hatalommal, mely legyőzte a világot, és nincs az Övénél nagyobb hatalom sem égen, sem földön. Ezen fontos üzenetek mellett a mai igeversben vagy egy megállapítás, melyet nem hagyhatunk ki. Azt mondja Megváltónk követőinek, hogy: a világon nyomorúságotok van. Ehhez nem fűz mást, mint a biztatást, hogy noha ez a nyomorúság megvan, Ő győzelmes király, s mi Hozzá tartozva ugyancsak győzedelmesek leszünk, minden nyomorúság ellenére. Jézus nem is szépít, nem is sajnálkozik fölöslegesen, hanem kijelenti, követőit nyomorúság éri az életben. Ezzel mi is szembe kell nézzünk, el kell fogadjuk, együtt az ÚR biztatásával. Jézus nem kicsinyíti a bajt, nem vigasztal azzal, hogy ne bánkódj, majd csak lesz valahogy, a nyomorúság nem is olyan nagy, meg hamar elmúlik, ezeket nem mondja a Mester. Ahogyan azt sem, hogy rettenetesen nehéz lesz nektek, jaj, hogy sajnálom, hogy nem lehet másként, mert ezek a próbák nagyon kimerítenek, ezekkel a szavakkal sem él Jézus. Ő „csak” annyit mond: nyomorúság lesz, nem is kell megijedni, nem is kell sajnálni előre magunkat, nem is kell emberi menedéket keresni. Vegyétek tudomásul ezt a két tényt, mégpedig együtt a kettőt: nyomorúságotok van, én legyőztem a világot. A kettős kijelentésre két szóval válaszolok: tapasztalom, hiszem.

2014. április 18. – Nagypéntek

Lukács evangéliuma 23,46: Ekkor Jézus hangosan felkiáltott: "Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!" És ezt mondvá meghalt.

Jézus Krisztus a kereszten elvégezte a mi megváltásunkat, elszenvedte a bűn büntetését. Szenvedett testi szenvedéssel, hiszen megkorbácsolták, keresztre feszítették, és szenvedett lelki gyötrellemmel, hiszen Isten is elfordult Tőle, amikor a kereszten átkozottként viselte a mi bűneink büntetését, és így kiáltott Atyjához: miért hagytál el engem. Testi szenvedése megszűnt halálával, de ekkor véget ért lelki gyötrelme is, hiszen Ő mondta, hogy elvégeztetett, és azt is, ahogy olvastuk, hogy az Atya kezébe teszi lelkét. Azaz az Isten elfordulása, a büntetés véget ért, Krisztus ismét közösségben van az Atyával. Amikor azt olvassuk, hogy Jézus meghalt, ez testi és lelki gyötrelmének végét jelenti, a megváltást elvégezte, küldetését teljesítette, visszatérhetett az Atyához, az örök dicsőségbe. Azért negyven napig még megjelenései által erősítette követőit, bizonyossá téve őket feltámadása felől. Isten gyermekei számára a földi halál ugyanezt jelenti: véget ér minden testi szenvedés, lelkünket pedig Isten kezére helyezzük. Ezért mondja Pál, hogy a meghalás nyereség, s Ő vágyik elköltözni a földi

testből, hogy Krisztussal legyen. Ma még úgy gondolom, hogy lenne pár feladat, amit Isten segítségével el kell végezzek, de már tudom azt is, hogy Megváltóm a kereszten megszerezte számomra is a bűnbocsánatot, és helyet készített részemre az Ő országában. Ezért hálát adok Neki, és békességgel bízom Rá, hogy mikor akar engem is megszabadítani a földi élet nyomorúságaiból, hogy Vele, és mennyei Atyámmal lehessek.

2014. április 19. – Nagyszombat

János evangéliuma 16,22: Így most titeket is szomorúság fog el, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömtöket senki sem veheti el tőletek.

Jézus Krisztus nem maradt a sírban, Ő feltámadott, él, találkozott tanítványaival, követőivel. Azt is elmondta nekik, hogy elmegy, helyet készíteni nekik Isten Országában, ahol ismét együtt lesznek, örök dicsőségben. Jézus távozása után követői rövidebb- hosszabb ideig itt élnek még, itt munkálkodnak, hirdetik és megélik mindazt, amit az ÚR tanított nekik. És ehhez a földi élethez hozzátartozik a szomorúság, néha a könnyhullatás is. Nem mondja az ÚR, hogy ne szomorkodjatok, legyetek mindig vidámak, ne is törődjetek semmilyen nehézséggel, szenvedéssel, hiszen minden múlandó, s egyszer úgyis csak öröm marad. Ilyeneket mi mondunk néha, igaz, hogy segítő szándékkal, mégis, nem elég megfontoltan. Jézus tudja, szomorúak lesznek tanítványai, mert hiányozni fog az ÚR személyes jelenléte, tanácstalannak, erőtlennek érzi magát minden követője, mikor nem látja őt. Így van ez az emberi kapcsolatokkal is. Ha szeretünk valakit, aki Isten gyermeke, és meghal, tudjuk, hogy ismét találkozunk a mennyben, de azért elsiratjuk, s könnyes lesz sokszor a szemünk, ha rá gondolunk, mert hiányzik. Az által más a mi szomorúságunk, könnyhullatásunk, mint azoké, akik nem ismerik az URat, hogy mi ilyenkor is hiszünk Jézus szavaiban, s tudjuk, hogy örülni fog szívünk, találkozunk Jézussal és szeretteinkkel is Istennél.

2014. április 20. – húsvétvasárnap

János evangéliuma 11,25: Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él.

Néha furcsán viselkedünk, mi, emberek. Olyanok vagyunk, mint az az ember, aki értesítést kap, hogy értékes küldeménye érkezett, átveheti azt, és ahelyett, hogy jelentkezne a csomagért, hosszas érvelést, vitát indít arról, hogy miért nem lehetséges a csomag megérkezése, nem is létezik az, aki feladónak van megnevezve, az értesítést is csak egy hivatalnok töltötte ki, és így tovább. Miről is beszélünk mi húsvétkor? Üres sírról, leplekről, katonákról, tanítványokról, a feltámadás módjáról, lehetetlenségéről. Mindezek után megelégszünk azzal, hogy jól jön egy kis ünneplés, kikapcsolódás, egy kis hangulatos szertartás. A küldeményt, az ajándékot már elfelejtettük, sokan nem is hisznek abban. Pedig húsvét nem kevesebbet hirdet, mint azt, hogy maga az ég és a föld teremtő Istene ajándékol adja nekünk azt, amit Krisztus szerzett számunkra: a bűnbocsánatot és a feltámadás bizonyosságát, az örök életet. Sőt, mindezeket magával, az Ő szent Fiával együtt ajándékozta nekünk. A feltámadás nem egy ünnep, nem bizonyításra szoruló elmélet, a feltámadás maga Krisztus, és mindaz, amit Ő hoz azok életébe, akik befogadják Őt. Húsvét a feltámadás, de még inkább a Feltámadott ünnepe. Akár így is fogalmazhatjuk ma Jézus kijelentését: én vagyok a húsvét, én vagyok a keresztyén élet, ha befogadtok engem, még ha a földön is lesztek még egy kevés időt, már megnyertétek az örök

életet, feltámadtok és velem lesztek Atyánk országában. A Feltámadott, élő Krisztus tegye ünneppé a húsvétot, életté a mindennapi keresztyénységünket.

2014. április 21. – húsvéthétfő

Mózes ötödik könyve 4,23: Vigyázzatok, ne feledkezzetek meg Isteneteknek, az Úrnak veletek kötött szövetségéről, és ne készíttetek magatoknak istenszobrot semminek a képmására, mert megtiltotta Istened, az Úr.

Az Ószövetségben végigvonul a választott nép története során a szövetség tudata. Amikor Isten népe elfordult az Úrtól, azt rója fel nekik Isten, hogy megszegték ezt a szövetséget, ha pedig segítséget kért Istentől a nép, az Ő ígéreteire hivatkoztak, melyeket a szövetségekötés kapcsán az ÚR ígért. Alapvetően meghatározta ennek a népnek az életét az, hogy Istennek szövetséges népe. Most pedig, amikor Isten embere, Mózes búcsúzik, még egyszer a nép szívére szeretné helyezni ennek a szövetségnek a fontosságát, illetve azt, hogy milyen fontos és áldásos lehet, ha nem feledkeznek meg erről a szövetségről, hanem megtartják mindazt, amit abban ígértek. Minden úrvacsoraosztás alkalmával idézzük Jézus Krisztus szavait, aki az utolsó vacsorán tanítványainak azt mondta, hogy a kehelyben lévő bor az új szövetség jegye, mely az Ő kiontott vére által köttetik. Ezt a szövetséget már nem egy nemzettel kötötte Isten, hanem mindazokkal, akik hisznek az Ő Fiában, hiszen Jézus Krisztus áldozata, megváltói munkája által, aki hisz Őbenne, annak Isten örök életet ad. Húsvétkor arra emlékezünk és adunk hálát Istennek, hogy Fia feltámasztása által megpecsételte ezt a szövetséget, elfogadta Krisztus helyettünk vállalt áldozatát, így az ÚR Jézus által mi is Isten szövetséges népe vagyunk. Fogadjuk el az ígét, mint nekünk szóló bátorítást: ne feledkezzünk meg az ÚR velünk kötött szövetségéről!

2014. április 22. – kedd

Pál második levele Timóteushoz 2,24: De az Úr szolgálja ne viszálykodjék, hanem legyen barátságos mindenkihez, tanításra alkalmas és türelmes.

Első sorban az ÚR szolgálja minden keresztyén ember, és így az ige felszólítása egyetemes érvényes Isten gyermekeire, ugyanakkor a szolgálattevőkre, ha lehet, még hangsúlyosabban érvényes, hiszen aki valamilyen szolgálatot végez Isten Anyaszentegyházában, az képviseli is a hívők közösségét. Bűnbánattal kell megvallanunk, hogy néha Isten gyermekei között sincs tökéletes egyetértés, s ez még nem is baj, csak akkor van gond, ha a különböző nézeteket nem Isten bölcsességét kérve, a szeretet hangján igyekeznek egyeztetni, hanem viszálykodva, versengve egymással. Amikor az ígét olvasom, sok példa jut eszembe olyan emberekről, akik nem igazán taníthatók, olyan együttlétekről, amikor Isten egyházának ügyét emberi módszerekkel akartuk előre vinni. Eszembe jut a sok szálla, mely ott van keresztyének szemében, példák sokaságát sorolhatnám az ige alkalmazásaként. De Isten nem azért hozta elém az ígét, hogy mások hibáin siránkozzam, sokkal inkább azért, hogy a magam taníthatóságáról, mindenki iránti barátságos, türelmes magatartásomról gondolkodjam el. Ha ezt őszintén teszem, már nem lesz sem időm, sem kedvem másokat bírálgatni, amikor annyi mindent kell még a magam életében és szolgálatában „helyére tenni”. Mennyei Atyámat kérem, hogy Lelke által erősítsen ebben, hadd tudjam a magam türelmetlen, barátságatlan

emberi természetem legyőzni, s helyet adni annak az indulatnak, mely Krisztus Jézusban is volt. *Új szívet adj, URam, énnem... nyájás, vidám, szelíd, jó szívet.*

2014. április 23. – szerda

Mózes ötödik könyve 6,5: Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből!

Sok minden jut eszembe az ígéről, a szeretetről, sok mindenről lehetne beszélni, írni, a kérdés csak az, hogy Isten mit üzen a mai napra ezzel az ószövetségi verssel. Meggyőződésem, hogy nem hosszas elemzésre van szükség, annak kifejtése érdekében, hogy amennyi mindent szeretünk, annyi féleképp szeretjük, másként a szüleinket, másként gyermekeinket, s ismét más az, amikor a természetet, egy virágot, tájat, vagy éppenséggel szomszédainkat, munkatársainkat vagy gyülekezetünk tagjait szeretjük. Az ige körülményeit is legtöbbször ismerjük, ne arról gondolkodjunk most, hogy milyen volt a Sínai hegy, a pusztai vándorlás, vagy mit jelentett Mózesnek, Isten emberének a vándorlás végén, s egyúttal földi élete végén a legfontosabb isteni üzenetet a nép szívére helyezni. Ma egyszerűen az ígét a magunk életében próbáljuk megtalálni. Kérem önmagam: egyáltalán mit jelent, hogy szeretem Istent? Szívemből, sőt, teljes szívemből? Lélekből és erőből? Még ezeket a fogalmakat sem akarom ma elemezni, hanem az alapkérdésnél maradok: szeretem-e Istent? Félem Őt, reménykedem segítségében, gondviselésében, de vajon az iránta való szeretetem mit jelent? Szeretem Isten, ha öröm számomra vele lenni. Szeretem, ha szívesen imádkozom, s imáimban szívesem mondom el neki mindazt, ami életemben van, megosztom Vele örömem, bánatom. Szeretem Őt, ha örömmel engedelmeskedem akaratának, mert öröm számomra, ha Neki örömet szerezhetek. Szeretem Istent, ha fontos számomra, s igyekszem az ígéből, és a Neki való engedelmesség által Őt egyre jobban megismerni. Szeretem Isten, ha erre a magamnak feltett kérdésre habozás, gondolkodás és a szavak sorrendjének keresése nélkül ki tudom mondani egyszerűen, őszintén: szeretlek, URam. Én lelkem, szeresd az URat!

2014. április 24. – csütörtök

Jeremiás próféta könyve 42,6: Akár jó, akár rossz, hallgatni fogunk Istenünknek, az Úrnak a szavára, akihez küldünk téged.

Erre a szándékra és akaratra van szüksége minden keresztyén embernek, illetve arra, hogy ebben kitartó legyen, s ne csak addig vállalja ezt a magatartást, amíg ez egyezik saját elképzelésével. Mi legtöbbször Isten segítségét kérjük a magunk által elképzelt keresztyén életvitelhez, egyre gyakrabban hallok olyan imádságot, amikor valaki elmondja, mennyi mindenben kéri az ÚR áldását, s azzal fejezi be az imát, hogy „így hallgass meg minket”. Sajnos, ilyenkor kicsit mindig arra is gondolok, hogy akkor másként ne segítsen az ÚR, csak úgy, ahogy azt Neki elmondtuk? Mi az, hogy akár rossz, akkor is hallgatni fogunk az ÚR szavára? Ad Isten nekünk rosszat? Ha azt adna, miért kellene nekünk azt elfogadni? Sokkal inkább arról van szó, hogy bízunk Isten hatalmában és szeretetében, és azt is, amit esetleg mi rossznak ítélnénk, ami szenvedéssel, fájdalommal járna, azt is készek vagyunk elfogadni, mert az csak a mi emberi gondolkodásunk szerint, és pillanatnyilag rossz, de biztosan beleillik Isten tervébe, mely jó és üdvösség a célja. Azért imádkozunk ma, hogy adjon mennyei Atyánk első sorban nekünk, aztán minél több gyermekének ilyen lelkületet, ilyen nyitottságot, bizalmat,

hogy elkérjük az ÚR akaratát, vezetését, de ne azzal a szándékkal, hogy amit, amennyit abból mi jónak, szükségesnek ítélünk, azt meg is fogjuk cselekedni, hanem sokkal inkább a jézusi lelkülettel, az Atya akaratát mindig, mindenben elfogadva és teljesítve.

2014. április 25. – péntek

Pál első levele a thesszalonikaiakhoz 4,14: Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt.

Az egyszerű, józan népi bölcsesség sokszor, vagy szinte mindig célravezetőbb, mint a tudomány nem megfelelő alkalmazása. A bibliai időben, ez ige alapján ezt az egyszerű, világos logikát követte az apostol, s bizonyára levelének olvasói is, hogy ha Isten olyan hatalmas, hogy a halálból feltámasztotta Jézust, akkor ezzel a hatalommal bárki mást is feltámaszthat, nem lehet „nehezebb” Neki a mi feltámasztásunk sem. A ma élők közül már több embertől is hallottam olyan érvelést, hogy Isten feltámasztotta Jézust, hiszen Ő Isten Fia volt, de velünk más a helyzet. Meg aztán, teszi hozzá a mai okoskodó ember, péntek estétől vasárnap reggelig még nem indult bomlásnak Jézus teste, míg a mi esetünkben testünk elemeire bomlik, szó szerint porrá lesz. Lehet, hogy vannak, akik mindezt jóhiszeműen, komolyan gondolja, mégis inkább valószínű, hogy a többség szándékosan magyarázza félre az ígét. Hiszen Isten nem azt ígérte, hogy ugyanebben a testben fogunk élni feltámadásunk után, ugyanezekkel a sejtekkel, testi tulajdonságokkal, hanem dicsőséges testet ígért az Őbenne hívőknek. A feltámadás nem egy biológiai, vegyi folyamat, amit meg kellene fejteni, vagy magyarázni, hanem Isten hatalmas, teremtő munkája, amiben az Ő gyermekei hisznek és reménykednek. Ilyen gyermeki hittel és egyszerűséggel lehet nekünk ebbe hinni, ahogyan az apostol írja, Jézus meghalt és feltámadt, mi is feltámadunk. Tegye Istenünk a húsvéti evangéliumot sokunk szívében, életében növekvő, örömet, reménységet munkáló maggá.

2014. április 26. – szombat

Mózes első könyve 26,4: A te utódod által nyernekd áldást a föld összes népei.

Izsák kevésbé ismert bibliai személy, mint atyja, Ábrahám. Ha Isten ígéreteiről beszélünk, melyeket az ősatyáknak adott, első sorban Ábrahámra gondolunk, róla olvassuk több helyen is, hogy az ÚR beszélt vele, és sok utódot, országot, földet, áldásokat ígért neki. Ha a hitben járásról, engedelmességről van szó, akkor is inkább Ábrahám jut eszünkbe, őt nevezi a Szentírás a hit atyjának. Mit jelenthetett Izsáknak, hogy ő egy ilyen ismert, fontos személyiség gyermeke? Milyen emlékei maradhattak Izsáknak a Mórijjá hegyéről, hiszen ott is a hangsúly inkább Ábrahám engedelmességre való készségén van, nem beszél az ige arról, hogy mindazt hogyan élte át az, akit áldozatnak szántak. Míg felnőtt, valószínű sokat hallott atyjától az Isten ígéreteiről, később pedig sokan emlegethették Izsáknak az Ábrahám hitét, engedelmességét, tetteit, Istennel járását. Isten azonban nem feledkezett meg Izsákról sem, a mai ige ígérete neki szól. Az ígét, amit az ő atyja kapott, tovább is érvényes, és Isten fontosnak tartja, hogy ezt közölje is vele, hogy Izsák is Isten által megszólított ember legyen, aki Isten ígéreteit maga is hallotta, elfogadta, ezek erősítették őt az engedelmesség útján. Hálásak lehetünk, ha szüleink, előljáróink hitben jártak, a hit útjára tanítottak ebben példát is mutatva, de azért még inkább hálásak lehetünk, hogy Isten ígéretei nem változnak, az Ő Szava ma is érvényes, és az Ő útmutatását, akaratát velünk is megismerteti. Hálásak vagyunk, hogy hirdettetik az Ige, hogy

az áldás ma is Ábrahám, Izsák utóda, emberileg az ő nemzetségükből származó Jézus Krisztus által adatik. Köszönjük Istennek, hogy minden ige újra emlékeztet minket az Ő áldásaira, ígéreteire, akaratára. Add, URunk minden nap ígédet nekünk, és nyitogass egyre több szívet annak meghallására és befogadására.

2014. április 27. – vasárnap

A prédikátor könyve 3,22: Beláttam tehát, hogy nincs jobb, mint ha örül az ember a munkájának, mert ez jutott neki.

Nem szentírás mindaz, ami a Szentírásban van. Ne akarja senki félremagyarázni ezt a mondatot, hiszen csak azt az igazságot fogalmazza meg, hogy ami le van írva a Bibliában, nem mindig követendő. Gondoljunk Júdásrá, aki felakasztotta magát, nem azért van leírva az igében az ő szörnyű tette, hogy azok, akik felismerik, hogy vétkeztek, véget vessenek az életüknek, hiszen igék százai hívogatják a bűnöst Istenhez, beszél sok helyen a Szentírás bűnbánatról, kegyelemről, megigazításról. Jób barátainak vigasztalásra szánt fejtegetései is sok helyen helyénvalónak tűnhetnek, de két okból szükséges azokat figyelmesebben felülvizsgálni, egyfelől nem érik el céljukat, nem vigasztalódik meg a szenvedő Jób az ő szavaik által, másodsor, s ez a fontosabb, Isten sem ad nekik igazat. A prédikátor könyvét olvasva mindig az Isten Lelkének világosságáért szükséges imádkozzunk, hogy helyesen értsük az üzenetet. Fontos, hogy az ÚR Lelkének világosságában megértsük, mi az Isten kijelentése, és mi az, amit Salamon, mint korának legbölcsebb embere évek tapasztalata által felismert, megértett és megfogalmazott. Látnunk kell azt is, amikor az igében egy állítás bizonyos feltételek mellett, körülmények között igaz. A mai ige alapján állíthatjuk, hogy örvendezni lehet a munkánk gyümölcsének, de nem olvashatjuk azt ki belőle, hogy aki betegség, egyéb körülmények miatt nem tud dolgozni, az nem örülhet. Ahogyan az sincs benne az igében, hogy az embernek csak a munka jutott, semmi más öröme nincs is. Amikor a mondat így kezdődik, hogy beláttam, ez inkább az emberi értelem, meglátás határain belüli megállapításra utal, ami lehet helyes, de legtöbb esetben nem teljes. S még mindig a teljesség igénye nélkül, az ige alapján mégis kimondhatjuk, örvendezhetünk, Istennek is hálát adhatunk, ha van munkánk, s van hozzá erőnk, hogy azt elvégezzük. Az ÚR pedig tegye gyümölcsözővé, áldásossá mindazt, amit fizikai vagy szellemi tevékenységként elvégezhetünk, hogy magunk is örvendezzünk, másoknak is hasznára lehessünk általa.

2014. április 28. – hétfő

Mózes ötödik könyve 8,12.14: Amikor jóllakásig eszel, szép házakat építesz, és azokban laksz, akkor föl ne fuvalkodjék a szíved, és el ne feledkezz az Úrról, a te Istenedről.

Ez most van. Nem valószínű, hogy bárki, aki ezen sorokat olvassa, ne tudna naponta jóllakásig enni. Sőt, nehezen tudjuk elképzelni, hogy voltak korok, amikor ez egy megvalósíthatatlan álomnak tűnt. Látnunk ugyan ma is olyan beszámolókat, melyek szerint most is naponta éhen és szomjan halnak emberek, de nem időzünk sokat a gondolatnál, hiszen nem tudunk segíteni, legfeljebb sajnálkozunk, esetleg egy rövid, sokszor felületes imában kérünk Istentől számukra megoldást. Orosz lágert megjárt idős lelkész mesélte, hogy a fogságban olyan nagy volt az

éhség, hogy az egyik fogvatartott rászökött a lepedőben hozott kenyérszeletekre, ami az egész tábor napi adagja volt, és tömte magába a kenyeret, tudva, hogy mivel nem hagyta abba, agyonverik. Elképzzelhetetlen szenvedés, gyötrelmem jutott néha embereknek. Már nem szükséges tudományos felmérés és elemzés, a legegyszerűbb falusi emberek mondják, akik még mindig nem használják a modern eszközök jó részét, hogy ilyen jólét és gazdagság nem volt, mióta világa világ. Az Úrról is elfeledkeznek nem csak az olyan ember, aki soha nem törődik Vele, hanem sokszor mis is akik gyermekeinek valljuk magunkat, akik tudjuk, hogy minden az Isten ajándéka, és csak a földi élet rövid idejére használhatjuk a földi javakat, az életünk azonban sokkal több és minőségileg más, mint csak földi valóság. Noha ezeket tudjuk, a nagy hajzában sokszor megfeledkezünk a hálaadásról, s még arról is, hogy Isten akarata szerint használjuk javainkat. Ma is jóllakásig hetünk, ma is kényelmes hajlékokban tartózkodhatunk, ma is több mindenünk van, mint amire igazán szükségünk lenne. Köszönjük, mennyei Atyánk gondviselésed, segíts, értelmesen élni mindazzal, amit adtál nekünk. Köszönjük az ígét, mely ezekre emlékeztetett, segíts, Lelked által, hogy ma sokan adjunk hálát, nem csak lelki vigasztalásért, erőért, hanem a mindennapi dolgainkért, eledelünkért, ruhánkért, házunkért, a mindenben megtapasztalt gondviselésedért.

2014. április 29. – kedd

Józsué könyve 22,29: Távol legyen tőlünk, hogy fellázadjunk az Úr ellen, és elforduljunk ma az Úrtól azzal, hogy égőáldozatra, ételáldozatra vagy véres áldozatra való oltárt építsünk Istenünknek, az Úrnak az oltárán kívül, amely az ő hajléka előtt áll.

Izrael népe a negyven éves vándorlás után megérkezett és birtokba vette azt a földet, melyet Isten ígért nekik. Amikor törzsenként felosztották az országot, két és fél törzs a Jordánon túl kapott helyet, oda telepedtek le. Bizonyos értelemben ők el voltak választva a nép nagyobb részétől, hiszen ebben a korban még nem volt egyszerű egy folyón való átkelés. A két és fél törzs azonban ki akarta valamilyen módon fejezni, hogy ők is Izrael népéhez tartoznak, az URat, az egy, igaz Istent imádják, követik, ezért egy nagy oltárt építettek. Amikor az oltárépítés híre eljutott a másik kilenc és fél törzshöz, azok ebben az elkülönülés, az idegen istenek imádásának eszközét látták, és készen voltak háborút indítani a testvérek ellen. Mielőtt azonban egymás életére törnének, küldöttséget menesztenek a Jordánon túlra, így kiderül, hogy nem az elszakadást, hanem éppen az együvé tartozást hivatott kifejezni az oltár, itt nem szándékoznak áldozni, hanem ez csak szimbólum, az egység kifejezése. Több mindent megfigyelhetünk, tanulhatunk a történetből, legalább két ilyen üzenetet próbáljunk tovább gondolni. Az egyik az Isten iránt érzett féltő szeretete a választott népnek, akik akár saját testvéreikkel is szembe fordulnak, ha azok letértek volna az ÚR útjairól. A másik fontos üzenet az, hogy sokszor könnyű félre érteni bármit, de itt a nép nem cselekszik elhamarkodottan, hanem küldöttség által tisztázzák a félreértéseket. Ha alkalmat adunk a párbeszédnek, a dolgok tisztázásának, sok fölösleges viszály, háborúság elkerülhető. Talán azt is tegyük még hozzá, hogy ez a két és fél törzs noha kissé távolabb kerül a nép többi részétől, nem akarnak külön válni, a maguk útját járni, hanem ilyen jelképes oltár építéssel is azt fejezik ki, hogy ők is a választott nép tagjai, Isten követői. Adjon az ÚR bölcs megoldásokat életünk minden helyzetében.

2014. április 30. – szerda

Jeremiás próféta könyve 3,15: Adok majd nektek szívem szerint való pásztorokat, akik hozzáértéssel és okosan pásztorolnak titeket.

Többször hallottam olyan véleményt, hogy nem számít, ki hirdeti Isten igéjét, az üzenetre kell figyelni, nem fontos a személy. Azt is hozzá szokták tenni, hogy nekünk nem földi pásztorunk van, hanem egy, igaz és jó Pásztorunk, maga Jézus Krisztus. Ezekben a megállapításokban van megfontolandó, részben igazak, de nem lehet kizárólag ezekre építeni. Mert az ige beszél arról, hogy Isten üzenete a fontos, és Jézus a jó Pásztor, de arról is, hogy az ÚR földi embereket is elhívott, megbízott az ő nyájának vezetésével, ezeknek felelősségük van. Amikor hamis pásztorok vezették a választott népet, Isten akkor is Pásztoruk volt, mégis a nép szenvedett, mert eltávolodtak Istentől, a hamis pásztorokra hallgatva. Nekünk ebben is Istenre kell figyelni, Tőle kérni bölcsességet, hogy azoknak a vezetőknek adjunk megbízatást, akiket Isten rendelt és elhívta őket egy feladat ellátására. Jó meghallani ezt az ígéretet, lehet erre hivatkozni, hogy URunk, Te hozzáértő és okos pásztorokat ígértél nekünk, kérünk, küldd el őket ma is, adj nekik értelmet, világosságot, hitet, hogy vezessék mai nyájadat akaratod szerint, áldásra, életre.